

TORENHOOG

Katharine McGee

Torenhoog

Vertaald door Karin Pijl

moon
young adult

Eerste druk 2018
Tweede druk 2020

Oorspronkelijke titel: *The Towering Sky*
Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2018
© Katharine McGee, 2018
© Vertaling uit het Engels door: Karin Pijl, 2018
© Nederlandse uitgave Moon: Amsterdam 2018
© Omslagbeeld: Getty Images
© Omslagontwerp: HarperCollins
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5926 9
ISBN 978 90 488 2807 4 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Deedo en ter nagedachtenis aan Snake

Proloog

December 2119

Het heeft altijd iets bovenaards gehad, de eerste sneeuw van het jaar in New York.

Hij verdoezelt de gebreken van de stad, de scherpe randjes, en verandert Manhattan in een trots, glinsterend noordelijk oord. Magie hangt zwaar in de lucht. Op de ochtend van de eerste sneeuw zie je zelfs de meest afgestompte New Yorkers op straat omhoogstaren met een vredig gevoel van ontzag. Alsof ze elke hete zomer vergaten dat dit mogelijk was. Pas wanneer de eerste sneeuwvlokken hun gezicht strelen, weten ze het weer.

Het is bijna alsof de sneeuwval de stad schoonspoelt, alle monsterlijke geheimen blootlegt die begraven liggen onder de oppervlakte.

Maar sommige geheimen kunnen beter begraven blijven.

Het was op een van deze ochtenden van koude, betoverende stilte dat een meisje op het dak van de gigantische wolkenkrabber van Manhattan stond.

Ze deed een stapje dichterbij de rand, terwijl de wind aan haar haar rukte. Sneeuwvlokken dansten in versplinterde kristal-

len om haar heen. Haar huid glom als een overbelicht hologram in het vroege ochtendlicht. Als iemand haar daarboven had gezien, dan zou die gezegd hebben dat ze er zorgelijk en buitengewoon mooi uitzag. En bang.

Ze was ruim een jaar niet meer op het dak geweest, maar het zag er nog precies hetzelfde uit. PV-panelen lagen te wachten om zonlicht op te vangen en om te zetten in bruikbare kracht. Een gigantische stalen torenspits stak hoog de hemel in. En onder haar gonsde een hele stad – een toren van duizend verdiepingen met miljoenen mensen.

Van sommigen had ze gehouden, anderen had ze gehaat. Velen had ze helemaal nooit gekend. Maar op hun eigen manier hadden ze haar allemaal verraden. Ze hadden haar leven ondraaglijk gemaakt door haar de enige persoon af te nemen van wie ze ooit écht had gehouden.

Het meisje wist dat ze hier al te lang stond. Ze werd zoals altijd licht in haar hoofd. Haar lichaam vertraagde en worstelde om zich aan te passen aan het lagere zuurstofgehalte, om hulpmiddelen naar haar binnenste te trekken. Ze krulde haar tenen. Ze waren gevoelloos. De lucht beneden was van zuurstof voorzien en verrijkt met vitamines, maar hier op het dak was hij ijl.

Ze hoopte dat ze haar zouden vergeven voor wat ze op het punt stond te doen. Ze had geen keuze. Het was dit of verdergaan met dit verdorde, wegterende leven: een bestaan beroofd van de enige persoon die het de moeite waard had gemaakt. Ze voelde een steek van schuldgevoel, maar veel sterker was de enorme opluchting die ze ervoer dat het – eindelijk – snel voorbij zou zijn.

Het meisje reikte omhoog om haar ogen af te vegen, alsof die waren gaan tranen door de wind.

‘Het spijt me,’ zei ze, hoewel er niemand in de buurt was. Tegen wie sprak ze eigenlijk? Misschien wel tegen de stad onder

haar, of de hele wereld, of haar eigen stille geweten.

En wat deed het ertoe? New York zou doorgaan, met of zonder haar, hetzelfde als altijd, nog net zo luid en opzwevend en rauw en opgewekt. Het kon New York niet schelen dat het de laatste woorden waren die Avery Fuller ooit sprak.

Avery

Drie maanden eerder

Avery trommelde rusteloos met haar vingers op de armleuning van haar stoel in de helikopter van haar ouders. Ze voelde dat haar vriendje naar haar stuurde en keek op. 'Waarom kijk je zo naar me?' vroeg ze plagend.

'Hoe bedoel je? Alsof ik je wil kussen?' Max beantwoordde zijn eigen vraag door naar haar toe te leunen en een kus op haar lippen te drukken. 'Je hebt het misschien niet door, Avery, maar ik wil je altijd kussen.'

'Bereid jullie voor op de landing in New York,' onderbrak de automatische helikopterpiloot hen via onzichtbare speakers. Niet dat Avery de update nodig had; ze had hun voortgang deze hele trip gevolgd.

'Alles goed?' Max keek haar met een warme blik aan.

Avery verschoof ongemakkelijk in haar stoel. Het laatste wat ze wilde, was dat Max zou denken dat ze bezorgd was om hém. 'Het is gewoon... Er is zoveel gebeurd terwijl ik weg was.' Het was een lange tijd. Zeven maanden, zo lang was ze in al haar achttien jaren nog nooit uit New York weggeweest.

‘En daar val ik ook onder.’ Max grijnsde samenzweerderig.

‘Vooral jij,’ zei Avery, die naar hem terug lachte.

De Toren kwam al snel in zicht en domineerde het uitzicht door hun flexiglasramen. Avery had hem al vaak vanuit dit gezichtspunt gezien – al die jaren van reizen met haar familie, of met haar vriendin Eris en haar ouders – maar het was haar nooit opgevallen dat hij zo sterk op een massieve chromen grafsteen leek. Op Eris’ grafsteen.

Avery duwde die gedachte weg. In plaats daarvan focuste ze op het herfstzonlicht boven de woelige rivier, dat de gouden fakkel van het Vrijheidsbeeld prachtig verlichtte. Eens had het beeld enorm groot geleken, maar nu oogde het belachelijk klein naast zijn grote buurman, de duizend verdiepingen tellende megatoren die uit het betonnen oppervlak van Manhattan omhoogschoot. De Toren die het bedrijf van haar vader had helpen bouwen, waarin de Fullers de bovenste verdieping bewoonden, het hoogste penthouse van de wereld.

Avery liet haar blik over de boten glijden en over de autocars die beneden zoemden. De monorail hing zo verfiind als spinrag in de lucht.

In februari was ze uit New York vertrokken, direct na de oplevering van haar vaders nieuwste verticale wooncomplex in Dubai. Het was de avond dat zij en Atlas hadden besloten dat ze niet langer samen konden zijn, hoeveel ze ook van elkaar hielden. Want ook al hadden ze geen bloedband, Atlas was Avery’s geadopteerde broer.

Voor Avery had het gevoeld alsof haar hele wereld aan gruzelementen lag. Of misschien lag ze zelf wel aan gruzelementen – in zoveel oneindig kleine stukjes dat ze nooit meer in elkaar gezet kon worden. Ze was er zeker van geweest dat ze zou sterven van verdriet.

Ze was dom geweest om te denken dat een gebroken hart haar

fataal zou worden, maar zo had het wel gevoeld.

Maar harten zijn vreemde, koppige, sterke kleine organen. Toen ze toch niet doodging, besepte Avery dat ze weg wilde – weg uit New York met zijn pijnlijke herinneringen en bekende gezichten. Net zoals Atlas had gedaan.

Ze had zich al aangemeld bij het zomerprogramma van Oxford; nu pingde ze het toelatingsbureau en vroeg of ze vroeger kon komen, ruim op tijd voor het voorjaarssemester. Ze was bij de decaan van Berkeley Academy langsgegaan om een aanbeveling te krijgen voor de studievakken op Oxford. Natuurlijk had iedereen ermee ingestemd. Alsof iemand nee zou zeggen tegen de dochter van Pierson Fuller.

De enige vorm van weerstand kwam gek genoeg van Pierson zelf. ‘Waarom wil je dit, Avery?’ had hij gevraagd toen ze met haar overstappapieren bij hem kwam.

‘Ik moet weg uit New York. Ergens ver hier vandaan waar ik geen herinneringen heb.’

Haar vaders ogen werden donker. ‘Ik weet dat je haar mist, maar dit is wel heel extreem.’

Natuurlijk. Hij dacht dat het om Eris’ dood ging. En dat was deels ook zo, maar Avery had ook verdriet om Atlas.

‘Ik wil gewoon even weg van Berkeley. Iedereen staart me in de gangen aan, iedereen fluistert over me,’ hield ze vol. Het was de waarheid. ‘Ik wil gewoon weg. Ergens heen waar niemand mij kent en ik ook niemand.’

‘Ze kennen je over de hele wereld, Avery. En zo niet, dan zullen ze je snel genoeg leren kennen. Ik stel mezelf dit jaar kandidaat als burgemeester van New York.’

Eén moment staarde Avery haar vader geschokt aan. Hoewel het haar niet echt had moeten verbazen. Haar vader was nooit tevreden met wat hij had. Nu hij de rijkste man van de stad was,

wilde hij natuurlijk ook de prominentste zijn.

‘Je komt komend najaar terug, vóór de verkiezing,’ zei Pierson tegen haar. Het was geen vraag.

‘Dus ik mag gaan?’ vroeg Avery. Haar borst werd bevangen door een gewelddadige, bijna misselijkmakende opluchting.

Haar vader zuchtte en begon haar toestemmingspapieren te tekenen. ‘Ooit, Avery, zul je leren dat het weinig zin heeft om voor dingen weg te lopen. Uiteindelijk moet je toch terugkomen om ze onder ogen te zien.’

De week erop baanden Avery en een onstuitbare groep verhuisrobots zich een weg door de smalle straten van Oxford. De slaapzalen waren midden in het semester allemaal vol, maar Avery had een anonieme advertentie geplaatst op het prikbord van de school. Ze had een kamer gevonden buiten de campus in een cottage met een weelderige achtertuin. Ze had er zelfs een huisgenote, een studente poëzie die Neha heette. En, naar later bleek, een huis vol jongens als burens.

Avery paste zich gemakkelijk aan het leven in Oxford aan. Ze vond het heerlijk hoe ouderwets alles eraan toeging: dat haar professoren op groene borden schreven met grappige witte stencils, dat mensen haar altijd aankeken wanneer ze iets zeiden, in plaats van hun ogen voortdurend te laten afdwalen naar de rand van hun gezichtsveld om feeds te checken. De meeste mensen hadden hier zelfs geen gecomputeriseerde contactlenzen. De verbindingen waren in Oxford zo zwak dat Avery ze uiteindelijk ook had uitgedaan. Nu leefde ze als een pre-modern mens met alleen een tablet om te communiceren. Haar gezichtsveld voelde heerlijk zuiver.

Op een avond, terwijl ze aan een essay voor Oost-Aziatische kunst werkte, werd Avery afgeleid door geluiden uit het naastgelegen huis. Haar burens gaven een feestje.

In New York zou ze gewoon haar silencer hebben aangezet: het apparaatje dat inkomende geluidsgolven blokkeerde en zelfs op de lawaaierigste plekken een stilte-ruimte creëerde. Maar dit zou in New York helemaal niet kunnen gebeuren, want daar had Avery geen directe burens; er was alleen de hemel die zich van het Fuller-appartement naar alle kanten uitstrekte.

Ze legde haar handen over haar oren en probeerde zich te concentreren, maar het rauwe geschreeuw en gelach werd alleen maar harder. Uiteindelijk was ze opgestaan en naar de burens gestormd. Het kon haar niet schelen dat ze gekleed was in een korte sportbroek en dat ze haar honingkleurige haar boven op haar hoofd had vastgezet met de schildpadvormige clip die ze jaren geleden van Eris had gekregen.

En toen zag ze Max.

Hij stond in het midden van een groepje in de achtertuin vol vuur een verhaal te vertellen. Hij had een wilde bos donker haar dat alle kanten op stond en droeg een blauwe sweater op blauwe jeans. De meiden thuis zouden hem genadeloos met die outfit hebben gepest. Maar Avery zag het als een teken van zijn wezenlijke ongeduld, alsof hij het te druk had met andere dingen om zich zorgen te maken over zoiets alledaags als kleding.

Ineens voelde ze zich belachelijk. Waarom was ze hierheen gegaan? Om haar burens op hun donder te geven omdat ze het zo gezellig hadden? Ze deed een stapje terug – net op het moment dat de jongen die het verhaal vertelde, haar recht aankeek. Hij glimlachte veelbetekenend. Toen gleed zijn blik langs haar, terwijl hij zonder enige hapering bleef praten.

Avery was geschrokken van de flits van irritatie die door haar heen ging. Ze was het niet gewend om genegeerd te worden.

‘Natuurlijk zou ik vóór het referendum kiezen als ik hier kon stemmen,’ zei de jongen. Hij had een Duits accent en zijn stem

was een en al emotie. ‘Londen móét wel in de hoogte uitbreiden. Een stad is iets levends; als hij niet groeit, verwelkt hij en sterft.’

Hij had het over haar vaders wetsvoorstel, besefte Avery. Na jaren van lobbyen bij het Britse parlement had Pierson Fuller eindelijk zijn nationale referendum gekregen. Hierin zou worden beslist of Groot-Brittannië zijn hoofdstad zou afbreken en herbouwen als een massieve supertoren. Heel veel steden over de hele wereld hadden dat gedaan – Rio, Hongkong, Peking, Dubai en natuurlijk New York als allereerste, twintig jaar geleden – maar sommige oudere Europese steden stonden er afkerig tegenover.

‘Ik zou nee stemmen,’ bemoeide Avery zich ermee. Het was niet de populairste opinie onder jonge mensen, en haar vader zou ontzet zijn, maar ze voelde een tegendraads verlangen om de aandacht van deze jongen te trekken. En het was hoe dan ook de waarheid.

Hij maakte ironisch een soort buiging in haar richting en nodigde haar uit om erop door te gaan.

‘Londen zou niet meer als Londen voelen,’ ging Avery verder. Het zou een van de vele gestroomlijnde geautomatiseerde steden van haar vader worden, weer zo’n verticale zee van anonimiteit.

Er verschenen sympathieke rimpels rond de ogen van de jongen wanneer hij glimlachte. ‘Heb je het voorstel gezien? Er zijn bataljons van architecten en ontwerpers om ervoor te zorgen dat het gevoel van Londen bewaard blijft, dat het zelfs béter wordt dan ervoor.’

‘Maar zo wordt het uiteindelijk nooit. Als je in een toren zit, is er minder gevoel van verbondenheid, van spontaniteit. Minder...’ – ze hield haar handen een beetje hulpeloos opzij – ‘van dit.’

‘Onuitgenodigd op een feestje verschijnen? Om een of andere

reden denk ik dat mensen dat in wolkenkrabbers net zo goed doen.'

Avery wist dat ze rood zou moeten aanlopen van schaamte, maar in plaats daarvan barstte ze in lachen uit.

'Maximilian von Strauss. Zeg maar Max,' stelde de jongen zich voor. Hij was net klaar met zijn eerste jaar op Oxford, legde hij uit, en studeerde economie en filosofie. Hij wilde promoveren en professor worden, of auteur van cryptische boeken over de economie.

Max had iets ouderwets, vond Avery; het was alsof hij door een portaal van een andere eeuw was gestapt en hier terecht was gekomen. Misschien was het zijn serieusheid. In New York leek iedereen zijn of haar superioriteit af te meten aan hoe minachtend en cynisch ze waren. Max was er niet bang voor om voor dingen te stáán, publiekelijk en zonder ironie.

Binnen een paar dagen brachten hij en Avery hun vrije tijd voornamelijk samen door. Ze studeerden aan dezelfde tafel in de Bodleian Library, omgeven door de versleten ruggen van oude romans. Ze zaten in de plaatselijke pub buiten de campus en luisterden naar amateuristische studentenbandjes, of naar het zachte getjirp van sprinkhanen op een warme avond. En niet één keer overschreden ze de grenzen van vriendschap.

In eerste instantie beschouwde Avery het als een experiment. Max was als zo'n zwachtel uit de tijd dat er nog geen mededectors bestonden; hij hielp haar vergeten dat ze nog steeds veel verdriet had om Atlas.

Maar op een gegeven moment voelde het niet meer als een pleister en begon het echt te voelen.

Op een avond liepen ze langs de rivier naar huis, twee schemerige schaduwen tegen een achtergrond van bomen. De wind stak op en rimpelde het wateroppervlak. In de verte glommen

de witte kalkstenen bogen van de universiteit vaalblauw in het maanlicht.

Avery reikte aarzelend naar Max' hand. Ze voelde dat hij een beetje schokte van verbazing.

'Ik ging ervan uit dat je thuis een vriendje had,' merkte hij op, alsof hij antwoord gaf op een vraag die ze had gesteld, wat misschien ook wel zo was.

'Nee,' zei Avery zacht. 'Ik was aan het... verwerken dat ik iets had verloren.'

Zijn donkere ogen keken recht in de hare en vingen de gloed van het maanlicht. 'Ben je er nu overheen?'

'Dat komt wel.'

Nu, in de grote luxueuze stoelen van haar vaders helikopter, schoof ze naar Max toe. De kussens waren gestoffeerd met een sierlijk marineblauw-goud motief dat, als je het wat beter bekeek, een reeks in elkaar grijpende F's was. Zelfs het tapijt onder haar voeten bevatte het familiemonogram.

Niet voor het eerst vroeg ze zich af wat Max van dit alles vond. Hoe zou hij het vinden om kennis te maken met haar ouders? Zijn familie had ze al bezocht, in een weekend in Würzburg deze zomer. Max' moeder was professor taalwetenschappen, en zijn vader schreef romans, verrukkelijk lugubere mysteries waarin mensen minstens drie keer per boek werden vermoord. Geen van beiden sprak goed Engels. Dus hadden ze Avery maar gewoon vaak omhelsd en de hilarische autovertaaltool van hun contactlenzen gebruikt. Ondanks jaren van upgrades zorgde die ervoor dat mensen als dronken peuters klonken. 'Het komt doordat taal zoveel soorten muziek heeft,' probeerde Max' moeder uit te leggen, en Avery nam aan dat ze 'betekenisnuances' bedoelde.

Verder hadden ze allemaal prima gecommuniceerd met gebaren en gelach.

Avery wist dat haar ouders heel anders zouden reageren. Natuurlijk hield ze van hen, maar er was altijd een zorgvuldig onderhouden afstand tussen haar en haar ouders geweest. Als Avery vroeger haar vriendinnen met hun moeders zag, voelde ze soms een scherpe steek van jaloezie: zoals Eris en haar moeder gearmd door Bergdorfliepen, samenzweerderig giechelend. Ze leken eerder vriendinnen dan moeder en dochter. En zelfs Leda en haar moeder, die berucht waren om hun explosieve ruzies. Na afloop moesten ze altijd huilen. Dan omhelsden ze elkaar en maakten het weer goed.

De Fullers toonden hun affectie niet op die manier. Zelfs toen Avery nog een peuter was, knuffelden ze haar nooit en zaten ze nooit bij haar bed wanneer ze ziek was. Dat vonden zij de taak van hun hulp. Maar dat het geen knuffelige types waren, betekende niet dat ze minder van haar hielden, bracht Avery zichzelf in herinnering. En toch vroeg ze zich soms af hoe het zou zijn om ouders te hebben met wie ze vrienden kon zijn, ouders tegen wie ze zich oneerbiedig kon gedragen.

Haar ouders wisten dat ze een vriendje had, en ze hadden gezegd dat ze niet konden wachten om hem te ontmoeten. Maar toch maakte ze zich zorgen dat ze Max, in al zijn slonzige Duitse glorie, na één blik zouden afkeuren. Nu haar vader zich kandidaat had gesteld voor het burgermeesterschap van New York leek hij nog meer geobsedeerd door het imago van hun gezin. Wat dat ook betekende.

‘Waar denk je aan? Bang dat je vrienden me niet leuk zullen vinden?’ vroeg Max, en het kwam verrassend dicht bij de waarheid.

‘Natuurlijk vinden ze je leuk,’ zei ze resoluut. Maar ze wist niet wat ze op dit moment van haar vrienden kon verwachten, vooral niet van haar beste vriendin, Leda Cole. Toen Avery af-

gelopen voorjaar vertrok, was Leda er mentaal niet zo best aan toe geweest.

‘Ik ben heel blij dat je met me bent meegekomen,’ voegde ze eraan toe. Max zou maar een paar dagen in New York blijven, voordat hij terugging om aan zijn tweede jaar op Oxford te beginnen. Het betekende veel voor haar dat hij de oceaan was overgestoken om de mensen te ontmoeten die het belangrijkste voor haar waren en om de stad te zien waarin ze was opgegroeid.

‘Alsof ik de kans voorbij zou laten gaan om meer tijd met je door te brengen.’ Max reikte omhoog en streek met zijn duim over Avery’s knokkels. Een dun geweven armbandje, een aandenken aan een vriend uit zijn kindertijd die jong was overleden, gleed langs Max’ pols naar beneden.

Avery kneep in zijn hand.

Ze hielden wat opzij en wiegden in de luchtstroom die rond de rand van de Toren schoot. Zelfs hun helikopter, die aan alle kanten was verzwaaard om turbulentie te voorkomen, kon niet voorkomen dat ze door zulke harde winden werden gezeseld. Avery zette zich schrap, en toen zag ze de gapende mond van het heliplatform voor zich: uitgesneden uit de muur van de Toren op een perfecte hoek van negentig graden, alles strak, plat en glimmend, alsof het schreeuwde dat het nieuw was. Hoe anders dan Oxford, met zijn gewelfde, onregelmatige daken onder de wijnkleurige lucht.

Hun helikopter slingerde naar het heliplatform, de haren van de wachtende menigte zwipten. Avery knipperde verrast met haar ogen. Wat deden al die mensen daar? Ze verdrongen zich en hielden kleine beeldvangers vast, met lenzen die in het midden als reusachtige ogen glommen. Waarschijnlijk vloggers of i-Net-verslaggevers.

‘Zo te zien is New York blij dat je terug bent,’ merkte Max op, en hij ontlokte een treurige glimlach bij Avery.

‘Sorry. Ik had geen idee.’ Ze was het gewend dat modebloggers foto’s van haar outfits maakten, maar iets als dit had ze nog nooit meegemaakt.

Toen zag ze haar ouders, en ineens besepte Avery wie hierachter zat. Haar vader had besloten een pr-moment van haar thuiskomst te maken.

Het portier van de helikopter ging open en de trap vouwde zich als een accordeon uit. Avery wisselde een laatste blik met Max en klom toen naar beneden.

Elizabeth Fuller vloog naar voren. Ze droeg een op maat gemaakt jurkje tot net boven de knie en hoge hakken. ‘Welkom thuis, lieverd! We hebben je gemist.’

Avery vergat haar irritatie over hun publieke hereniging in de hitte en het lawaai van het drukke heliplatform. Ze vergat alles, behalve het feit dat ze haar moeder na zoveel maanden weer zag. ‘Ik heb jou ook gemist!’ riep ze uit. Ze trok haar moeder naar zich toe en omhelsde haar stevig.

‘Avery!’ Haar vader draaide weg van Max, die hem de hand had geschud. ‘Wat ben ik blij dat je terug bent!’

Ook hij omhelsde Avery. Ze sloot haar ogen en omhelsde hem terug – totdat haar vader haar behendig omdraaide, zodat ze beter te zien was voor de camera’s. Hij deed een stap naar achteren. In zijn frisse witte overhemd zag hij er onberispelijk en voldaan uit, en hij straalde van trots. Avery probeerde haar teleurstelling te verbergen – dat haar vader haar thuiskomst in een mediastunt had veranderd en de media hem ter wille waren geweest.

‘Iedereen bedankt!’ verklaarde hij met zijn bulderende, charmante stem, zodat iedereen die een opname maakte hem hoorde. Waar hij hen voor bedankte begreep Avery niet helemaal, maar aan de knikkende gezichten van de verslaggevers te zien, maakte dat niet uit. ‘We zijn dolgelukkig dat onze dochter Avery nog

net op tijd voor de verkiezing is teruggekeerd van haar semester in het buitenland! Avery zal met alle plezier een paar vragen beantwoorden,’ voegde haar vader eraan toe. Hij gaf haar een duwtje in de rug.

Avery had er helemaal geen zin in, maar had geen keuze.

‘Avery! Wat is momenteel de mode in Engeland?’ riep een van hen, een modeblogger die Avery herkende.

‘Eh...’ Hoe vaak ze ook zei dat ze geen fashionista was, niemand leek dat te geloven. Avery wierp Max een smekende blik toe – niet dat hij hulp kon bieden – waarbij haar aandacht werd getrokken door zijn flanellen overhemd. De meeste knopen waren donkerbruin, maar één was veel lichter en had een zachte reebruine kleur. Kennelijk had hij die knoop verloren en door deze vervangen. Het maakte hem niet uit dat hij niet matchte met de andere.

‘Vloekende knopen,’ hoorde ze zichzelf zeggen. ‘Ik bedoel knopen die niet bij elkaar passen. Opzettelijk.’

Max ving haar blik en trok geamuseerd een wenkbrauw op. Ze dwong zichzelf weg te kijken om niet in lachen uit te barsten.

‘En wie is dat? Je nieuwe vriendje?’ vroeg een andere blogger. Hierdoor verplaatste de focus van de hele groep zich hongerig naar Max. Hij haalde vriendelijk zijn schouders op.

Avery zag dat de blik van haar ouders verhardde toen ze naar Max keken. ‘Ja. Dit is mijn vriend, Max,’ verklaarde ze.

Er was enige opschudding na haar woorden, en voordat Avery nog meer kon zeggen, had Pierson al een beschermende arm om haar heen geslagen. ‘Bedankt voor jullie steun! We zijn heel blij dat we Avery terug in New York hebben,’ zei hij weer. ‘Als u ons nu wilt excuseren? We willen graag wat tijd met het gezin doorbrengen.’

‘Vloekende knopen?’ Max liep met haar mee. ‘Ben benieuwd hoe je daarop kwam.’

‘Bedank me maar. Ik heb zojuist van jou de hipste vent in New York gemaakt,’ grapte Avery, terwijl ze zijn hand pakte.

‘Precies! Hoe moet ik in hemelsnaam met die druk omgaan?’

Terwijl ze naar de wachtende hovercraft liepen, gingen Avery’s gedachten terug naar haar vaders laatste woorden. *Tijd met het gezin doorbrengen*. Maar ze waren op dit moment geen gezin, want er ontbrak een heel belangrijk iemand.

Avery wist dat ze niet aan hem moest denken, maar toch vroeg ze zich af wat Atlas aan het doen was, aan de andere kant van de wereld.

Leda

‘Dit is toch héérlijk?’ probeerde Leda Coles moeder.

Leda keek even ongeïnteresseerd om zich heen. Zij en Ilara stonden tot aan hun middel in warm water, omgeven door de puntige rotsen van de Blue Lagoon. Het plafond van de 834e verdieping verhief zich hoog boven hen. De azuurblauwe kleur strookte totaal niet met Leda’s humeur.

‘Jawel,’ mompelde ze. Ze negeerde de pijn die over haar moeders gezicht trok. Leda had vandaag helemaal niet naar buiten willen gaan. Ze vond het wel prima in haar kamer, alleen met haar eenzame verdriet.

Leda wist dat haar moeder alleen maar probeerde te helpen. Ze vroeg zich af of dit geforceerde uitje door dr. Vanderstein was voorgesteld, de psychiater die hen beiden behandelde. *Waarom proberen jullie niet eens een ‘moeder-dochteruitje’?* hoorde Leda hem zeggen. Ilara had het idee dankbaar aangegrepen. Alles om haar dochter uit die onwrikbare duistere stemming te krijgen.

Een jaar geleden zou het gewerkt hebben. Leda kreeg zo zelden een stukje van haar moeders tijd; ze zou dankbaar zijn geweest dat ze tijd met haar mocht doorbrengen. En de oude Leda had het altijd heerlijk gevonden om als eerste naar een gloednieuwe spa of pas geopend restaurant te gaan.

De Blue Lagoon was nog maar een paar dagen open. Na de onverwachte aardbeving van vorig jaar, waarbij het grootste deel van

IJsland in de oceaan was verdwenen, had een ontwikkelingsmaatschappij de nu ondergelopen lagune voor een zacht prijsje van de verbijsterde IJslandse regering gekocht. Ze hadden er maanden over gedaan om elke laatste splinter vulkanisch gesteente uit te graven en het hele geval naar New York te verscheppen. Hier werd het steen voor steen opnieuw opgebouwd.

Typisch New Yorkers, altijd vastbesloten om de wereld naar hen toe te halen, alsof ze het er niet voor overhadden om hun kleine eilandje te verlaten. *Alles wat jullie hebben*, leken ze tegen de rest van de wereld te zeggen, *kunnen wij hier creëren, maar dan beter.*

Leda beschikte vroeger over datzelfde koele zelfvertrouwen. Ze was het meisje geweest dat alles over iedereen wist, die roddels en gunsten uitwisselde, die het universum haar wil probeerde op te leggen. Maar dat was vroeger.

Ze liet een hand emotioneel door het water glijden en vroeg zich af of het was behandeld met lichtbuigende deeltjes om die onmogelijk blauwe kleur te verkrijgen. In tegenstelling tot de originele lagune was deze niet gevuld met water uit een echte warmwaterbron. Het was gewoon verwarmd kraanwater, aangevuld met vitamines en een beetje aloë vera, wat veel beter zou zijn dan die oude stinkende zwavelgeur.

Leda had ook het gerucht opgevangen dat de lagunemanagers illegale ontspannende middeltjes in de lucht pompten: niets ernstigs, net genoeg om 0,02 procent van de luchtsamenstelling uit te maken. Nou, op dit moment kon ze wel een beetje ontspanning gebruiken.

‘Ik zag dat Avery weer in de stad is,’ zei Ilara. De naam sneed door Leda’s schild van gevoelloosheid.

Het was gemakkelijk geweest om niet aan Avery te denken terwijl ze in Engeland was. Avery was nooit zo van het *vidchatten*

geweest; zolang Leda op haar periodieke berichtjes van één regel reageerde, was Avery ervan overtuigd dat alles goed met haar was. Maar stel dat door het weerzien van Avery al die herinneringen weer boven kwamen drijven – herinneringen waarvan Leda zich had voorgenomen ze nooit meer op te rakelen, herinneringen die ze diep had weggestopt.

Nee, zei ze tegen zichzelf. Avery zou net zomin aan het verleden willen denken als zij. Ze was nu met Max.

‘Ze heeft een nieuw vriendje, toch?’ Ilara frunnikte aan het bandje van haar zwarte badpak. ‘Weet je iets over hem?’

‘Iets. Hij heet Max.’

Haar moeder knikte. Ze wisten allebei dat de oude Leda zich enthousiast op de vraag zou hebben gestort, diverse vermoedens en speculaties over Max zou hebben uitgesproken, en of hij al of niet goed genoeg was voor haar beste vriendin. ‘En jij dan, Leda? Ik hoor jou de laatste tijd nooit meer over jongens,’ ging haar moeder verder, hoewel ze heel goed wist dat Leda de hele zomer alleen was geweest.

‘Er valt ook niets te vertellen.’ Leda’s kaak verstrakte, en ze liet zich wat dieper in het water zakken.

Ilara aarzelde en besloot er toen kennelijk op door te gaan. ‘Ik weet dat je nog steeds niet over Watt heen bent, maar misschien wordt het tijd om...’

‘Echt, mam?’ snauwde Leda.

‘Je hebt zo’n zwaar jaar gehad, Leda: ik wil gewoon dat je gelukkig bent! En Watt...’ Ze pauzeerde. ‘Je hebt me eigenlijk nooit verteld wat er precies gebeurd is met hem.’

‘Ik wil er niet over praten.’

Voordat haar moeder verder kon aandringen, hield Leda haar adem in en dook helemaal onder water. Het kon haar niet schelen dat de vreemde vitamines voor een knisperende haardos zou-

den zorgen. Het water voelde warm en heerlijk stil. Het dempte alle geluiden. Ze wenste dat ze voor altijd onder water kon blijven, hierbeneden waar geen falen of pijn bestond, geen fouten en misverstanden, geen verkeerde beslissingen. *Was me en ik zal rein zijn*, herinnerde ze zich van haar dagen op de zondagsschool, maar Leda zou nooit meer rein zijn, niet als ze voor altijd onder water bleef. Niet na wat ze had gedaan.

Eerst was er die hele toestand met Avery en Atlas geweest. Het was nu moeilijk te geloven, maar Leda had Atlas vroeger leuk gevonden – was zelfs zo dom geweest te geloven dat ze van hem hield. Tot ze erachter kwam dat hij en Avery een stiekeme relatie hadden. Leda huiverde en herinnerde zich dat ze Avery er op het dak mee geconfronteerd had, op de avond dat alles zo verschrikkelijk mis was gegaan.

Hun vriendin Eris had geprobeerd Leda te kalmeren, ook al schreeuwde Leda dat ze uit haar buurt moest blijven. Toen Eris dichterbij kwam, had Leda haar weggeduwd – en haar zonder opzet van de rand van de Toren gegooid.

Het was vervolgens weinig verrassend geweest dat Avery weg wilde uit New York. En Avery kende niet eens het hele verhaal. Alleen Leda had het duisterste, gênantste deel van de waarheid gekend.

Eris was Leda's halfzus geweest.

Leda was er afgelopen winter achter gekomen, via Eris' ex-vriendin Mariël Valconsuelo. Mariël had het haar verteld op het openingsfeest voor de nieuwe toren in Dubai – vlak voordat ze haar drogeerde en haar in de branding bij opkomend getij voor dood achterliet.

Mariël's woorden waren met een ziekmakende onontkoombaarheid bij Leda binnengekomen. Ze klonken veel aannemelijker dan wat ze had gedacht dat er gaande was: dat Eris een stiekeme affaire

met Leda's vader had. In plaats daarvan déélden Eris en Leda een vader; en nog erger: Eris had de waarheid geweten voordat ze stierf. Dat besefte Leda nu. Eris had het haar geprobeerd te vertellen, die avond op het dak. Leda had het helemaal verkeerd begrepen.

Het besef dat ze haar eigen zús had gedood, verschroei de haar vanbinnen. Ze wilde met haar vuisten slaan en gillen tot de hemel openspleet. Ze kon niet slapen, geplaagd door treurige beelden van Eris op het dak, terwijl ze haar onheilspellend aankeek met die gevlekte amberkleurige ogen.

Er was maar één manier om dit soort pijn te verlichten, maar Leda had gezworen die troep nooit meer aan te raken. Ze kon er niets aan doen. Met trillende stem had ze haar oude drugsdealer gepingd.

Ze had steeds meer pillen genomen, ze onbekommerd gemengd en gecombineerd. En toen, terwijl ze diep vanbinnen waarschijnlijk had geweten dat ze het zou doen, had Leda één pil te veel ingenomen.

Ze was een hele dag vermist geweest. Toen haar moeder haar de volgende dag vond, lag Leda opgekruld op haar bed met haar spijkerbroek en schoenen nog aan. Op een gegeven moment moest Leda een bloedneus hebben gehad. Het bloed was via haar shirt naar beneden gegleden en had een plakkerige korst over haar borst gevormd. Haar voorhoofd had klam en nat van het zweet aangevoeld.

‘Waar was je?’ had haar moeder vol afschuw uitgeschreeuwd.

‘Dat weet ik niet,’ had Leda toegegeven. Ze voelde gefladder in de lege holte van haar borst waar haar hart had moeten zitten. Het laatste wat ze zich echt herinnerde, was dat ze high was geworden met haar oude dealer Ross. Ze kon zich niet herinneren wat er de afgelopen vierentwintig uur was gebeurd; ze wist zelfs niet hoe ze zich naar huis had gesleept.

Haar ouders stuurden haar naar een afkickkliniek. Ze waren doodsbang geweest dat Leda zichzelf van het leven had willen beroven. En misschien was dat onbewust ook wel zo geweest. Ze zou afmaken wat Mariël was begonnen.

En toen hoorde ze tot haar verrassing dat Mariël ook dood was.

In de nasleep van die gruwelijke confrontatie in Dubai had Leda een i-Net-alert geprogrammeerd om alle vermeldingen van Mariëls naam te blokkeren. Ze had nooit gedacht dat het ook een overlijdensbericht zou tegenhouden. Maar op een dag vond ze in de afkickkliniek het bericht in haar brievenbakje: *Mariël Arellano Valconsuelo, 17, is in de Heer ontslapen. Ze laat haar ouders, Eduardo en Marina Valconsuelo en haar broertje Marcos achter...*

Is in de Heer ontslapen. Dat was nog vager dan het gebruikelijke ‘is heengegaan’ of ‘is ons ontvallen’. Leda had geen idee wat er met Mariël gebeurd was, of ze een ongeluk had gehad of plotseling ziek was geworden. Misschien had zij ook naar de drugs gegrepen – uit verdriet om het verlies van Eris, of uit berouw om wat ze Leda in Dubai had aangedaan.

Bij het nieuws van Mariëls dood begon er een nieuwe, angst-aanjagende vrees in Leda te sijpelen. Het voelde vreemd genoeg als een soort voorteken, als een gruwelijke voorbode van dingen die nog gingen gebeuren.

‘Ik moet beter worden,’ zei ze die middag tegen haar arts.

Dr. Reasoner glimlachte. ‘Natuurlijk, Leda. Dat willen we allemaal voor je.’

‘Nee, u begrijpt het niet,’ hield Leda bijna buiten zichzelf vol. ‘Ik zit gevangen in een vicieuze cirkel van verdriet, en ik wil eruit losbreken, maar ik weet niet hoe!’

‘Het leven is moeilijk, en drugs zijn gemakkelijk. Ze isoleren je van het echte leven, beschermen je tegen te diepe gevoelens,’ zei

dr. Reasoner zacht. Leda hapte naar adem. Ze wenste dat ze kon uitleggen dat haar probleem uit meer dan alleen drugs bestond. Het was de gapende draaikolk van duisternis diep in haar die haar en iedereen om haar heen meedogenloos naar beneden trok.

‘Leda,’ ging de arts verder, ‘je moet de emotionele patronen die je verslaving veroorzaken, doorbreken en opnieuw beginnen. Daarom heb ik je ouders aangeraden je naar een kostschool te sturen wanneer je klaar bent met je behandeling hier. Je hebt behoefte aan een frisse nieuwe start.’

‘Ik wil niet naar een kostschool!’ Ze kon de gedachte niet verdragen dat ze niet bij haar vrienden kon zijn – of bij haar familie, hoe gebroken en breekbaar die ook was.

‘Dan is de enige manier waarop je aan die cyclus kunt ontsnappen een complete, volledige revisie.’

Dr. Reasoner legde uit dat Leda de vergiftigde delen van haar leven moest amputeren, als een chirurg met een scalpel, en verdergaan met wat er overbleef. Ze moest alles afsnijden wat haar problematische gedrag kon triggeren en daarna opnieuw opbouwen.

‘En mijn vriendje dan?’ had Leda gefluisterd, en dr. Reasoner zuchtte. Ze had Watt eerder dat jaar leren kennen, en hij was mee geweest toen ze zich bij de afkickkliniek meldde.

‘Ik denk dat Watt de ergste trigger van allemaal is.’

Zelfs in de blinde waas van haar pijn beseftte Leda dat de man gelijk had. Watt kende haar, kende haar écht, elk laatste stukje bedrog, al haar onzekerheden en angsten, alle gruwelijke dingen die ze had gedaan. Watt was te verwickeld in wie ze was geweest, en Leda moest zich focussen op wie ze zou worden.

Dus toen ze terugkwam uit de kliniek maakte ze het voorgoed uit met Watt.

Leda’s gedachten werden onderbroken door een felrode me-

dedeling in de hoek van haar gezichtsveld. ‘Kijk! Het is tijd voor onze massages!’ riep Ilara uit. Ze keek haar dochter hoopvol aan.

Leda probeerde een glimlach te forceren, maar massages deden haar niet meer zoveel. Massages hadden bij de oude Leda gehoord.

Ze waadde door het water achter haar moeder aan, langs de moddermaskerhoek en ijsbar naar de afgesloten ruimte die gereserveerd was voor lichaamsbehandelingen. Ze liepen door een onzichtbare geluidsbarrière, waarna het gelach en de stemmen van de Blue Lagoon in één klap verdwenen en werden vervangen door harpmuziek.

Twee drijvende matten waren in een afgeschermd gedeelte in het water gelegd en met een ivoorkleurig lint aan de bodem van het zwembad vastgemaakt. Leda verstarde met haar handen op haar mat. Ineens zag ze alleen nog maar de crèmekleurige sjaal van Eris voor zich, die tegen haar rossige blonde haar wapperde terwijl ze in de duisternis viel. De sjaal die Leda zo totaal verkeerd geïnterpreteerd had, omdat hij een geschenk van Leda's vader was...

‘Leda? Gaat het wel?’ Haar moeder fronste bezorgd.

‘Natuurlijk,’ zei Leda stijfjes, en ze hees zichzelf op haar massagemat. Hij begon al op te warmen. De sensoren stelden vast waar ze pijn had en stelde haar behandeling daarop af.

Leda dwong haar ogen dicht en probeerde te ontspannen. Nu alle duisternis van het afgelopen jaar achter haar lag, zou alles goed komen. Ze zou niet gebukt gaan onder de fouten uit haar verleden.

Ze liet haar handen in het kunstmatig blauwe water van de lagune zakken en probeerde haar hoofd leeg te maken, maar haar vingers bleven zich spreiden en dan weer angstvallig een vuist vormen.

Het komt goed, herhaalde ze in zichzelf. Zolang ze op afstand bleef, weg van alles wat haar oude verslaving zou kunnen triggeren, was ze veilig voor de wereld.

En de wereld veilig voor haar.